

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. In quo Ecclesiasticæ supra Reges authoritatis fit probatio ex 2.
Paralip. 26. capite.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Ita Childericum Regno dejectum: ita substitutum homini per otium enervi, fastigique Regiæ dignitatis impari Pipinum, assensu Sedis Apostolicæ, quam à Gallis consultam, tradunt historiæ monumenta. Ita Fulconem Archiepiscopum Rhemensem intentasse Carolo Simplici minas, velut clienti suo. Ita Philippum primum Gallorum Regem, semotum ab Ecclesia Dei, adulterij manifestam palam commissi, post repudiatam sine causâ uxorem, eventumque in solium pellicem, quâ utebatur ut suâ, marito superstiti. Ita Gregorium septimum sacris interdixisse Henrico IV. Imperatori, subditisque solvisse obsequij nexu. Ita excommunicatos Philippum Augustum Gallorum: Ioannem Anglorum Reges. Ita Ottonem Imperatorem: ita Rymundum Comitem Tolosanum, quorum hic per scordiam in Albigenisim hæresim lapsus, succubuit Pontificiæ potestati, in augmentum Gallici Regni, cui Comitatus Tolosanus adjunctus est dono Provincialium. Ita fidei sacramento solutos olim ab Innocentio IV. Frederici Imperatoris subditos, debitum Lugdunensi tunc Concilio fulmen. Ita dejectum Petrum Aragoniæ Regem, Martino Pontifice procurante, ob insaniam horrendam laeniæ, cui à Vesperis Sicilianis nomen. Ita ab Urbano V. contra Petrum Crudelem, (id illi nominis à sevitia datum) Castellæ Regem, indictam, promulgatamque excommunicationem, quia hæreticus, Ecclesiæque Orthodoxæ hostis erat.

30. Ex isthac proinde Perronij, seu Cleri potius & Nobilitatis Franciæ peroratione fas est, pro undecimo ita concludere. Cum manifestum jam liqueat, Primam, de quâ hic agitur, moderni Gallicani propositionem à tertio Populari Ordine in Generalibus hujus sæculi anno scilicet 1675. celebratis Comitibus assertam, constanter rejectam ac refutatam fuisse tam à Clero, quàm Nobilitatis Ordinibus, mirum profectò est, Galliæ Episcopos in suo Parisiensi sub annum 1682. habito Conventu, à pristino Gallicano Clero deservisse in apertam Statûs Ecclesiastici perniciem, dum, si quæ deinceps Ecclesijs intentarentur præjudicia, nulla jam autoritas Regem, ejusve ministros in Jura Ecclesiastica involantes, cohibere posset.

§. IV.

In quo Ecclesiastica supra Reges autoritas sit probatio ex 2. Paralip. 26. capite.

31. Hoc in loco legitur Ozias sanctuarium ingressus, adolevisse incensum super altare thymiamatis, Azariâ summo Pontifice, & sacerdotibus octoginta resistentibus, eumque leprâ percussum festinatò expellentibus, exindeque loco ipsius à regimine dejecti, populum gubernante Ioathan ipsius filio, qui successit in regnum. Hunc igitur sacrum locum cum Deuteronomij sacris textibus supra §. 2. expressis conferendo, hunc in modum licet argumentari. Quia nempe Veteris Testamenti sacerdotibus potestas erat, per Verbi Divini interpretationem formandi ac ferendi sententiam super veritate judicij, causam etiam Civilem, imò & Criminales concernentis. Ex præallegatis Deuteronomij sacris textibus à fortiori dicendum est, id sacerdotium habuisse talem au-

thoritatem super causis spiritualibus Veteris Testamenti, qualis erat Ozias arrogata præsumptio, ut templum Domini ingressus, adoleret incensum super altare Thymiamatis. Super hac igitur Divini ordinis transgressione, non ex privato duntaxat, sed sacerdotalis autoritatis publico iudicio, Azarias sacerdos, unâ cum reliquis octoginta sacerdotibus, ferebat sententiam, positivè resistendo, sicque autoritativè dicendo: Non est tui officij Ozia, ut adoleas incensum, sed sacerdotum, qui consecrati sunt ad hujusmodi ministeriû. Quod si ergo in Nova Lege contingeret, Regem quempiam Christianum involare in jura sacerdotij supremi, Ecclesiæque sanctæ pacem, ejusque supremam autoritatè iniquis machinationibus perturbare, ac pessumdare, imò sibimet arrogare & usurpare; an minus dixeris esse in Novæ Legis, ac in Antiqui Fœderis summo Sacerdote autoritatis, ad pronuntiandum judicialiter super talis Regis quantumvis supremi arrogantia?

Pro secundo lubens equidem dabo, Azariam summum sacerdotem non exauthorasse Regem Oziam in tantum, ut ipsi adimeretur Regiæ potestatis jus quasi radicale, exutus tamen fuit ejus exercitio. Nec porro dicere fas est, regiminis publici administrationem Regi Ozias ademptam fuisse, non tam ex sententiâ summi sacerdotis, quàm per consequentiam duntaxat, quod à Domino percussus leprâ, exinde à consortio hominum separatus degeret. Nam sacerdotis expressis verbis ait: Azariam cum sacerdotibus, ubi vidisset, lepram ex Ozias Regis fronte apparere, festinatò eum expulisse, non aliâ utique, quàm autoritatis publicæ sacerdotio annexæ potestate: ex quâ nempe autoritate juxta Levitici 13. caput penes sacerdotem stabat arbitrium separandi leprosum. Quod aded Azariæ summi sacerdotis arbitrium erga Regem Oziam, non operabatur localem duntaxat ab hominum consortio separationem, sed formalissimam à regimine avulsionem, ita ut jure Regio penes ipsum habitualiter adhuc subsistente, ejus tamen exercitium ipsi abrogaretur in tantum, ut Ioathan filius ipsius judicaret ex tunc populum non patris nomine cum de hoc nihil dicat sacra Scriptura, sed absolutè absque illius erga Oziam in gubernando Regno dependentiæ mentione, asseveret; Ioathan ex tunc rexisset domum Regis, & populum terræ.

Hinc pro tertio concludere licet. Sicuti ergo quisque privatus leprosus arbitrio sacerdotis erat à consortio hominum separandus, ibi n. veluti Civiliter mortuus, adeoque jure Civilis societatis spoliat; sic Ozias Regis per sacerdotis summi arbitrium, ab humano consortio separatio, facta erat etiam quoad Politicam cum subditis communionis avulsionem, Regiæque aded potestatis vel per se, vel per alium, seu vicarium suum exercendæ spoliationem: cum cæteroqui nō tam Ioatham, quàm Ozias pater dicendus esset illo adhuc tempore regnasse. Quia proinde summi in Antiquo Fœdere sacerdotis judicialia potestas se protendebat super Regis Ozias, sacerdotale munus sibi arrogantis, scelerè, ejusque leprâ à Deo percussis, quoad Civilem quoque & Politicam

ticam gubernationem separatione, atque ad eod Regiæ administrationis exercitio adimendo: quid ni dixeris, Occidentem Summi in Novo Fœdere Pontificis authoritatem proptendi super Regum temporalium in jura sanctæ Ecclesiæ involantium, seu hæreseos spiritali leprâ infectorum præsumptuosam arrogationem, sanctæque Ecclesiæ publicam infectionem, eorumque hinc à fidelium publicâ communionem separationem, imò & Regiæ administrationis, quinimò juris quoque Regij, si publicæ necessitatis ratio expostulare videbitur, privationem; prout ex Novi Testamenti Tabulis probatum extat in præcedentibus, ulterialque ostendetur in subsequentibus paragraphis.

34- Hujus generis insigne exemplum pro quar-
to hic adferri potest ex Imperij Occiden-
talisi à Græcis Imperatoribus hæresi infectis in
61. n. Francos, Carolique Magni personam ac stir-
peni translatione: cujus historiam succinctâ
136. methodo sic describit Hermanus Hermes in
suo iure publico cap. 3. à n. 3. Cùm nempe Romani
Pontifices ab Orientalibus Imperatoribus contra
Longobardorum sævitiam, opem implorâ-
rent, frustra autem, tum quod vix vires sup-
petereut ijs, propter vicina loca à Saracenis,
Avaribus, Bulgarijs, & Hunnis ac alijs tuenda;
tum quod Constantinopolitani Imperatores in
Iconomachia hæresin lapsi, cum Pontificibus
ipsorum hæresi aduerlantibus, similitates
haberent, utpote qui non tantum sacras imagi-
nes Constantinopoli, & in Oriente impiè ab-
radii iusserunt, sed idem Romano Pontifici sub
pœnâ mortis persuadere volebant; quorum a-
mentiam Gregorius II. Pontifex non solum
contempsit, sed etiam in Missarum Solemnijis
Orientalis Imperatoris nomen reticere voluit,
ejusque imaginem Romæ in nummis cudi, &
Leoni Mauricioribura, & vestigalia tam
Italiae, quam Urbis Romæ, sub anathemate
solvi vetuit; unde quidquid in Occidente Im-
peratoribus Constantinopolitanis supererat,
amiserunt. Hinc Pontifex Gregorius II. ad
Francorum Regum opes longe, latèque per
Occidentem florentes confugit, eos contra
Longobardos evocando; cùmque Carolus
Martellus Francorum Dux pro Papa Gregorio
apud Luitprandum Regem precibus egisset,
ejusque filius Pipinus vel hortatu, vel rogatu
Stephani Papæ contra Astulphum armis usus
esset, cap. Hortatu. 10. 23. q. 8. tandem paternæ
& avitæ pietatis hæres Carolus Magnus Ro-
manam Sedem, & urbem pro Hadriano Papa
contra Desiderium Longobardum tutatus est.
Dicitur cap. 10. juncto cap. Hadrianus. 22. dist. 63.
Qui Carolus, cùm Sedem Romanam opibus, &
temporali dititione extolleret, à Papa Francorū
primò, mox Longobardorum Rex inunctus,
& Patricius Romanorum creatus est, quæ tunc
suprema in Urbe erat dignitas. Cùm insuper
in Oriente Constantinopoli Eirene mulier,
filio Constantino oculis privato, Imperij ha-
benas sola tractaret, hac occasione Leo III.
Papa populi scitu, & Cleri rogatu, Carolum
Magnum ob egregia in Christianum nomen,
& Romanam Sedem merita, Romanorum Im-
peratorem Occidentis primò, & inunctum,

& diademate aereo redimitum, Augustum ap-
pellavit 8. Calendas Januarij, ipso die Natalis
Christi, Anno octingentesimo primo. Coring-
de Rom. Imp. n. 24. Sicque adeo Imperium Oc-
cidentis authoritate Summi Pontificis è Græ-
cis in personam, & stirpem Caroli Magni
Francorum Regis translatum fuit.

Neque pro quinto hujus Historiæ veritatem
elidere valet Ludovici Maymbourgi exceptio
in hist. Iconoclast. lib. 4. ad annum 800. oppo-
nentis, quod Carolus Magnus Imperium Occidentis
jure belli occupasset, Romam verò Populi Romani
dotatione: nec aliud à Leone III. Papa, quam coro-
nam, non ipsum Imperium, sed insignia tantum;
seu nudam Cæremoniâ accepit. Nam contra-
rium evincitur sequenti argumentorum à Bel-
larmino de transl. Romani imperij lib. cap. 4.
usque ad caput 7. accuratissimè deducorum se-
rie. Ubi triginta adferuntur historici con-
corditer asserentes, Imperium Romanum Sum-
mi Pontificis authoritate à Græcis ad Francos
esse translatum. Hi autem Historiographi
(quorum verba in ipso Bellarmino revideri
possunt) sunt sequentes: nempe Ioannes Zo-
nara Author Græcus, Georgius Cedrenus,
Paulus Diaconus vivens tempore Caroli Mag-
ni, Eginarthus Carolo Magno familiaris, An-
nales Francorum tempore ejusdem Caroli cœp-
ti exarari, Aimonius, seu Ammonius de gens
tempore Ludovici Pij, Addo Episcopus Vien-
nensis, Regino Abbas Prumiensis, Vorhingus
Corbejenis, Luitprandus, Hermannus Contra-
ctus, Marianus Scotus, Dodechinus Mariani
continuator, Lambertus Schaffnaburgensis,
Otto Episcopus Frisingensis, Godefridus Viter-
biensis, Conradus Abbas Urspergensis, Lu-
poldus Bambergensis, Matthæus Palmerius,
Blondus Flaccius, Aeneas Sylvius, Ioannes
Trithemius, Antoninus, Ioannes Nauclerus,
Robertus Gaguinus, Philippus Bergomensis,
Ioannes Cuspinianus, Iacobus Wymplingius,
Polydorus Virgilius, Raphael Volaterranus,
Donatus Acciaiolus, Albertus Kranzius.

Accedunt hinc testimonia Imperatorum
ac Principum, translationem Imperij à Græcis
ad Francos, & à Francis ad Germanos Roma-
ni Pontificis authoritate factam disertis verbis
contestantium; prout à dicto Bellarmino præ-
cap. 5. docetur. Inter istos primus est ipse Caro-
lus Magnus, cujus in hoc vestigia sunt secuti
Ludovici Pij filius, Carolus Calvus, Albertus
Imperator, Henricus VII. Ludovicus IV. Ca-
rolus IV. Fridericus I. Michael Imperator
Constantinopolitanus, Emanuel Comnenus
Orientali Imperio præfectus, Philippus Rex
Francorum, ac Principes Electores. Septem in-
super Summorum Pontificum testimonijs id ip-
sum firmat prætæctus Bellarminus cap. 6. nem-
pe Gregorij IV. Adriani II. Adriani IV. Alex-
andri III. Innocentij III. Clementis V. & Pij II.

Hinc pro sexto facillè constat, fictitiam esse
illam Maymbourgi vocem superius allega-
tam, ac si Carolus Magnus Imperium Occidentis
jure Belli occupasset, neque Imperium, sed hujus àn-
taxat insignia, sive Coronam, seu nudam cæremoni-
am à Leone III. accepisset. Nam eodem Bellar-
mino est, lib. cap. 7. fulissimè probante, Ca-
rolus

rolus Magnus Regnum Francorum hæreditate quidem obtinuit, ac expugnatâ Longobardiâ, Romanâ olim provinciâ, hujus Rex jure Belli appellari cœpit, Romam verò vi & armis nunquam occupavit; uti historici passim clamant. Quod si ergo ex eo titulo dicendus esset Imperator, pari prærogativâ jam poterantur & Galliæ, & Hispaniæ, & Angliæ Regna, cum & ipsa fuerint prius Romanæ Provinciæ, quam cederent in propriorum suorum Regum jus hæreditarium.

ex cit.
pag. 62.
n. 150.

38.

ibid. n.
251.

Sed nunquid à Græcis seu armis, seu spontaneâ cessione Carolus accepit jus Occidentalis Imperij? Ubi equidem Regnum Longobardorum à Carolo fuerat occupatum, Desiderio Rege in captivitate missio, Aldagilus ejus filius sub annum septingentesimum septuagesimum quartum, classe à Græco Imperatore acceptâ, in Italiam pervolans, Longobardorum reliquias ad arma capessenda, permovit. At Carolus in Italiam properans, cum victor evasisset, Aldagilus, desperatis jam rebus, Regni que recipiendi spe frustratus, Græciam versus terga vertere compulsus fuit. Anne igitur ex hoc subsidij Aldagilo ab Imperatore Græco pro recuperandâ Longobardiâ concessi titulo, jus Occidentalis Imperij Græcis ademptum fuisse, dicere fas sit? Profecto si ex belli ejusmodi titulo jure possit comprobari jus ipsius etiam Imperatoris Majestatis victori obtentum, non unus, sed plures jam in Occidente essent jure appellandi Imperatores. Tantum potest abest, Græcos spontaneâ cessione jus Occidentalis Imperij cessione Carolo, ut concordia Historicorum tam veterum, quam recentiorum calamo, è contratio probet Bellarminus cit. lib. 21. cap. 17. Græcos Imperatores, cum primùm ad eos fama perlata est coronationis Caroli, vehementer commotos ac indignatos fuisse.

39.

ibid. n.
252.

Sed nunquid pro septimo dicere fas est, Coronam Imperatoriam auctoritate Senatûs, Populique Romani fuisse decretam Carolo? Imperium equidem Romanum sub Ethnicis adhuc Imperatoribus erat Electivum, minimè tamen ex Senatûs, Populique Romani decreto, sed exercitûs placito conferri solebat, Constantino autem Magno Imperij dignitatem in Græciam transferente, factum fuerat hæreditarium. Quis ergo credat, Senatûm, Populûmque Romanum, quando nullus ferme auctoritatis ac potentie erat, ausum fuisse in Carolo ad Imperium Occidentis promovendo, quod antea, cum floreret, minimè aunderet. Et verò quâ justitiæ lege Imperij Occidentis jus potuisset transferri in Carolum, priusquam fuisset de jure abdicatum à Græcis? Nunquid autem seu Populo, seu Senatui Romano erat auctoritas super Græco Imperatore, legitimum Imperij non tantùm Orientalis, sed etiam Occidentalis jus obtinente; præcipuè dum tempore Caroli coronationem antecedente, Senatui, Populoque Romano nullum erat cum Græcis bellum, ut dici posset, justo belli titulo, Græcum Imperatorem spoliâsse jure Occidentalis Imperij?

ibid. n.
253.

40.

Pro octavo igitur, in quam, nisi Pontificiam auctoritatem reduci potest Imperij Occidentalis à Græ-

cis adempti justitia? Etenim Græcorum Imperatorum eum tunc fuisse statum, ut merito in ipsos stringeretur Pontificiæ auctoritatis virga correctoria, patet ex antecedentibus. At Ecclesiæ virga correctoria sub indefinitâ, Quodcumque super terram ligandi & solvendi potestate, Petri successori concessâ, secundùm ordinem à Christo præscriptum, eatenus potest progredi ad avulsionem à communione fidelium, ut prævaleat ad quodcumque super terram, quâ in regnum calorum ordinabile, pro meritis causæ vel solvendum, vel ligandum; uti verba Christi sonant, demonstratamque est in antecedentibus.

Quis verò neget, Impetij jus, non quasi abstractè sub signatâ Formalis Divinitus constitutæ Regiæ potestatis ratione, sed concretè spectatum, quâ Christiani hominis subiecto appropriatum, reputari etiam debere inter illa Quæcumque, super terram in regnum calorum ordinabilia? Sub qua proinde Moralitatis in regnum calorum ordinabilis, ex publica Ecclesiæ seu utilitate, seu necessitate merito ponderandæ ratione, quis Catholicorum jam dubitare audeat, Leonem III. sui Oecumenici Pastoralis muneris auctoritate, Græcos hæreticos Imperatores, Ecclesiæ sanctæ necessitate id exigente, justè spoliâsse jure Occidentalis Imperij?

Quare pro nono concludere jam licet persequentem argumentationem. Nempe ex ipso lumine nature conspicuum est istud principium; quisquis jure publicæ auctoritatis titulo Principem alicuius supremum spoliari jure sui Regni, posse hoc ex ipsissimo ejusmodi jure titulo, sibi vindicare: super hoc namque naturaliter noto principio moralis, unice fundatur æquitas possidendi, & in suum dominium redigendi provinciam alicujus Principis, bello jure occupatam. Quia igitur Summus Pontifex Leo III. jure titulo Græcis ademit Imperium Occidentale, iccirco secundùm istud naturalis luminis principium, quâ cum præadducto Fidei luminis (Petro, ejusque successori absolutam super quocumque Morali in regnum calorum ordinabili auctoritatem decernentis) principio combinatum, ipsimet Pontificiæ suæ potestati acquisivit Occidentalis Imperij jus, ac proinde ob Caroli Magni in Ecclesiâ merita, jure in hunc Franciæ Regem, ejusque stirpem, transtulit illud Imperium; sicque adeo Caroli Magni per Leonem III. peracta coronatio non fuit nuda cæremonia, sed stipata auctoritativâ Imperatoris dignitatis collatione.

S. V.

In quo Pontificiæ super Reges potestatis sit demonstratio ex Matthæi 18. capite v. 15.

Ibi namque quisquis peccaverit, si correptus à fratre Christiani nominis consorte, altero etiam, vel tertio ad iteratam ejusdem correctionem assumpto, se non emendaverit, à Christo Domino decernitur denunciandus Ecclesiæ, eousque processum suum protensuræ, ut, ubi Ecclesiâ non audierit, sit habendus insar Ethnicis & publicanis.

Primò